

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a členů JUDr. Lubomíra Ptáčka, JUDr. Renáty Golkové, JUDr. Olgy Pouperové, JUDr. Pavla Klaila a JUDr. Martina Vychopeně projednal v ústním jednání dne 27. 3. 2014 návrh **předsedy Městského soudu v Praze** na zahájení kárného řízení ze dne 5. 11. 2013, proti **JUDr. P. B.**, předsedovi senátu Městského soudu v Praze, a rozhodl

t a k t o :

I.

JUDr. P. B., nar. x
předseda senátu Městského soudu v Praze,

se podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

u z n á v á v i n n ý m, ž e

zapříčinil průtahy v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 43 T 17/2006, a to tím, že v období od 21. května 2013 až do 9. října 2013 neučinil žádné úkony směřující ke skončení věci, aniž by požádal o prodloužení lhůty k úkonu podle § 181 odst. 3 trestního řádu,

t e d y

z a v i n ě n ě p o r u š i l

povinnosti soudce a ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů.

T í m s p á c h a l

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Z a t o s e m u u k l á d á

podle § 88 odst. 1 písm. a) zák. č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jako kárné opatření

d ů t k a .

II.

JUDr. P. B., nar. x

předseda senátu Městského soudu v Praze,

se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

z p r o š ť u j e

kárného obvinění pro skutek spočívající v tom, že ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 43 T 28/2007 nerespektoval ust. § 181 odst. 3 trestního řádu, když dne 6. září 2013 vydal pokyn dát spis na lhůtu do doby, než Ministerstvo spravedlnosti ČR nesdělí další postup, a to poté, co mu, k jeho žádosti o převzetí trestního stíhání z Ukrajiny bylo Ministerstvem spravedlnosti ČR sděleno, že příslušné ukrajinské orgány zjistily, že obžalovaný již není na Ukrajině ve vazbě, a tedy nadále nebylo možno očekávat ze strany Ministerstva spravedlnosti ČR žádný další úkon, čímž měl na neomezenou dobu vyřadit spis z oběhu a vyloučit tak možnost, že v něm bude v budoucnu učiněn jakýkoliv úkon směřující ke skončení věci,

protože skutek **n e n í** kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem podaným u Nejvyššího správního soudu, jako soudu kárného, dne 12. 11. 2013 bylo zahájeno kárné řízení proti JUDr. P. B., předsedovi senátu Městského soudu v Praze, působícím na trestním úseku tohoto soudu v agendě odvolací i prvoinstanční. Z návrhu se podává, že prověrkou provedenou ve třech spisech prvoinstanční trestní agendy byla v jednom případě (sp. zn. 43 T 17/2006) zjištěna existence několikaměsíčního průtahy, ve druhém případě (sp. zn. 43 T 28/2007) byly zjištěny kroky ke vzniku průtahy přímo směřující, přičemž v obou případech jdou tato zjištění na vrub kárně obviněného soudce.

Ve věci sp. zn. 43 T 17/2006 byl předcházející rozsudek městského soudu zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. 4 To 71/2012; spis byl JUDr. B. předložen dne 21. 2. 2013. Přestože vrchní soud městskému soudu uložil projednat věc s největším urychlením, ve věci nebyly učiněny žádné úkony směřující k jejímu skončení, a to až do 9. 10. 2013, tedy po dobu přesahující 7 měsíců, aniž by kárně obviněný soudce současně požádal o prodloužení lhůty k úkonu podle ust. § 181 odst. 3 trestního řádu. Po dobu této nečinnosti byl městský soud opakovaně dotazován vrchním státním zastupitelstvím (25. 4. 2013, 1. 7. 2013, 22. 7. 2013 a 6. 9. 2013) kdy bude ve věci nařízeno hlavní líčení či proveden jiný úkon; tyto výzvy zůstaly zcela bez odezvy. Dle názoru kárného navrhovatele ani samotný úkon kárně obviněného ze dne 9. 10. 2013 nebyl výsledkem jeho samostatné aktivity, nýbrž pouze důsledkem provedené spisové prověrky; lze se tak domnívat, že nebýt této prověrky, průtah by trval i nadále. V tomto jednání lze tedy spatřovat porušení základní obecné povinnosti uložené soudci ust. § 2 odst. 4 trestního řádu, jakož i povinnosti dané předsedovi senátu ust. § 181 odst. 3 trestního řádu, tj. učinit nejpozději do 3 měsíců od nápadu věci úkon směřující k jejímu rozhodnutí.

Pochybení ve věci vedené pod sp. zn. 43 T 28/2007 spatřuje kárný navrhovatel v tom, že v rámci řízení o žádosti o převzetí trestního stíhání na Ukrajinu, byl kárně obviněným dán dne 6. 9. 2013 pokyn kanceláři, dát spis na lhůtu, dokud Ministerstvo spravedlnosti ČR nesdělí další postup. Tento pokyn byl dán za situace, kdy bylo městskému soudu sděleno, že obžalovaný již není na Ukrajině ve vazbě a žádost o převzetí trestního řízení tak byla vrácena zpět Generální prokuratuře Ukrajiny. Dle názoru kárného navrhovatele za této situace nebylo ze strany Ministerstva spravedlnosti ČR možno nadále očekávat žádný další úkon ve věci, maximálně

tlumočení obdobného vyjádření od Generální prokuratury Ukrajiny, což by však nebylo možno považovat za novou informaci. Uvedeným pokynem tak kárně obviněný fakticky zamezil opětovnému předložení spisu a tedy i učinění jakéhokoliv úkonu ve věci. Tento postup kárný návrhovař označil za rozporný s požadavkem vyplývajícím z ust. § 181 odst. 2 trestního řádu.

S ohledem na závažnost těchto zjištění, a s přihlédnutím ke kárné minulosti JUDr. B., navrhl kárný návrhovař uložení kárného opatření ve formě snížení platu o 30 % na dobu 1 roku.

Kárně obviněný ve svém vyjádření k věci uvedl, že skutkové okolnosti popsané v návrhu se zakládají na pravdě; svých pochybení si je vědom a je připraven nést za ně odpovědnost. K věci vedené pod sp. zn. 43 T 28/2007 dále uvedl, že za současného stavu nelze podle ust. § 448 odst. 5 trestního řádu na území ČR pokračovat v trestním řízení pro trestný čin, pro který bylo trestní řízení předáno; dle sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR byla předmětná trestní věc již ukrajinskými justičními orgány převzata a ve věci bylo zahájeno trestní stíhání. S ohledem na aktuální politický i společenský vývoj na Ukrajině lze předpokládat, že informace o výsledku tamního trestního řízení bude získána až s časovou prodlevou. Bude-li věc na Ukrajině meritorně skončena, přichází do úvahy následné zastavení trestního řízení v ČR. Dále se z tohoto vyjádření podává, že kárně obviněný byl od 1. 1. 2012 zařazen rozvrhem práce do odvolacího senátu 44 To, s povinností dokončit dosud neskončené věci v prvoinstanční agendě senátu 43 T; k datu podání tohoto vyjádření jsou zde evidovány 4 neskončené věci. Dále se kárně obviněný vyjádřil k nápadu věci za roky 2012 a 2013 s tím, že k plnění jeho pracovních povinností v odvolacích senátech nejsou ze strany starších předsedů senátů ani vedení soudu žádné připomínky.

Na nařízeném ústním jednání, konaném dne 27. 3. 2014, zástupce kárného návrhovaře uvedl, že jakkoli uznává složitou situaci soudců na trestním úseku městského soudu, dle jeho názoru je v případně kárně obviněného soudce situace poněkud odlišná. Po předchozím rozhodnutí kárného soudu z roku 2011 byla v únoru téhož roku mezi vedením městského soudu a kárně obviněným uzavřena neformální dohoda v tom smyslu, že bude z prvoinstanční trestní agendy převeden na agendu odvolací s tím, že od července 2011 mu do prvoinstanční agendy již nebudou napadat nové věci. Celkem tak kárně obviněnému v této agendě zůstalo pouze 9 neskončených trestních věcí; v roce 2012 se jednalo již jen o věci 3. Pokud jde o věc sp. zn. 43 T 17/2006, zde byl předcházející rozsudek městského soudu Vrchním soudem v Praze zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena v únoru roku 2013. Kárně obviněný byl s touto věcí dobře obeznámen (sám uváděl, že zbývá vyslechnout pouze jednoho svědka) a nic mu tak nebránilo v tom, aby ve věci rychle rozhodl. Předchozí průtahy ve věci přitom konstatoval ve zrušujícím usnesení i vrchní soud, který nabádal k tomu, aby věc byla již bezodkladně rozhodnuta. Kromě toho byly ve věci vzneseny celkem 4 dotazy ze strany Vrchního státního zastupitelství v Praze, kdy bude věc nařízena, respektive co takovému postupu brání. Ani na tyto dotazy nebylo ze strany kárně obviněného reagováno. O tom, že mu nic nebránilo v řízení aktivně pokračovat, svědčí i fakt, že poté, co se o věc začalo zajímat vedení městského soudu, kárně obviněný urychleně nařídil hlavní líčení a věc je v současnosti již rozhodnuta. Šlo přitom o kauzu mediálně sledovanou, která je před soudy vedena po dobu zhruba 6 let a další průtahy ve věci tak nevrhají na justici dobré světlo. Co se týče věci vedené pod sp. zn. 43 T 28/2007, zde zástupce kárného návrhovaře uvedl, že v době, kdy kárně obviněný dával pokyn kanceláři dát spis na lhůtu do doby, než Ministerstvo spravedlnosti ČR nesdělí další postup, šlo fakticky o lhůtu nekonečnou, neboť od ministerstva spravedlnosti již nebylo možné očekávat další aktivitu. Teprve až na základě pokynu vedení soudu kárně obviněný ve věci dále konal, kdy aktivně vstoupil ve styk s ukrajinskými justičními orgány a celá věc se tak zdárně blíží ke svému skončení. K otázce zatížení JUDr. B. v období let 2011 až 2013 zástupce kárného

navrhovatele uvedl, že v odvolací trestní agendě byl jmenovaný zatížen nanejvýš lehce nadprůměrně v případech stížností, v případech odvolání pak byla tato zátěž podprůměrná. Upozornil, že prvoinstanční agendu soudí též druzí předsedové odvolacích trestních senátů (pro nedostatek soudců); minimálně přitom vyřizují (kromě odvolacích věcí) 2 věci této agendy. Kárně obviněný žádné nové věci v této agendě nedostával a jeho zatížení, ve srovnání s ostatními soudci, je tak naprosto srovnatelné. Na podporu svých tvrzení předložil kárnému senátu přehled nápadu a výkonnosti u jednotlivých soudců ve zmiňovaném období.

K dotazu kárného senátu, jak vedení Městského soudu v Praze hodnotí celkovou kvalitu práce kárně obviněného, zástupce kárného navrhovatele uvedl, že není ve vedení tohoto soudu dlouho a nemůže se proto k této otázce objektivně vyjádřit. Je mu pouze známo, že v případě tohoto soudce byly již v minulosti zjištěny nějaké průtahy. K dotazu, zda vedení městského soudu neuvažovalo o možnosti vyřídit popsáná zjištění jen cestou výtky, uvedl, že jednalo-li by se pouze o věc sp. zn. 43 T 28/2007, kárný návrh by podáván nebyl. Jiná je ovšem situace ve věci sp. zn. 43 T 17/2006, kde trestní stíhání probíhá již celkově zhruba 10 let, z toho řízení před soudem přibližně 8 let. Jedná se o nepřiměřenou délku řízení, kdy budou-li obžalování obžaloby pravomocně zproštěni, lze očekávat uplatnění jejich nároku na náhradu škody vůči státu, v opačném případě jim nutně budou uloženy nižší tresty, což oslabuje samotnou podstatu trestání. Nelze přitom odhlédnout od již konstatovaného faktu, že na nutnost bezodkladně ve věci rozhodnout byl kárně obviněný upozorněn již vrchním soudem a procesní aktivity se též opakovaně (avšak zcela bez odezvy) domáhal i státní zástupce. Jde navíc o sledovanou kauzu celospolečenského významu. Na dotaz kárného senátu, jaký procesní postup ve věci sp. zn. 43 T 28/2007 by vedení městského soudu považovalo za správný, zástupce kárného navrhovatele uvedl, že zmiňovaná trestní věc není ze strany české justice dosud skončena. Ve věci jsou pouze činěny kroky k tomu směřující, k převzetí věci ukrajinskými justičními orgány nicméně dosud nedošlo. Jestliže ukrajinské orgány sdělily, že obžalovaného již nemají ve vazbě a ten je neznámo kde, bylo namístě vydat na něj evropský zatykač či iniciovat vydání zatykače mezinárodního. Pokud za této situace kárně obviněný takto nepostupoval a nestanovil kanceláři k opětovnému předložení spisu přiměřenou lhůtu, nemohl takový postup vést ke skončení věci. K dotazu, zda fakt, že věc sp. zn. 43 T 17/2006 byla již ke dni tohoto ústního jednání skončena, nevedla kárného navrhovatele k úvaze o stažení kárného návrhu, zástupce kárného navrhovatele uvedl, že nikoli. Dle jeho názoru jsou zde zjištěné průtahy natolik závažné, že by takový postup nebyl namístě. Připustil, že pokud by státní zástupce kontaktoval vedení městského soudu již dříve, nemuselo k posuzovaným průtahům dojít, respektive mohly by být menší, má však za to, že takovouto iniciativu nelze po státním zástupci požadovat, stejně jako není úkolem vedení soudu jednotlivé soudce „hlídat“. Na dotaz, zda bylo řízení vedené pod sp. zn. 43 T 28/2007 v rozhodně době přerušeno, zástupce kárného navrhovatele uvedl, že trestní řízení skutečně přerušeno bylo; i přesto však měly být činěny úkony směřující k zajištění obžalovaného (evropský, respektive mezinárodní zatykač). To se nestalo a kárně obviněným soudcem zvolený postup to ani fakticky neumožňoval. Uvedl dále, že žádné interní instrukce stanovující konkrétní postup v těchto případech neexistují.

Kárně obviněný soudce ve své výpovědi uvedl, že to, co je mu kárným návrhem kladeno za vinu, v zásadě uznává. K věci vedené pod sp. zn. 43 T 17/2006 konstatoval, že doba, která uplynula od vrácení věci vrchním soudem, do doby nařízení hlavního líčení, vskutku přesáhla únosnou mez; nyní však je věc (byť nikoli pravomocně) skončena. K věci sp. zn. 43 T 28/2007 uvedl, že si není jist, zda byl jeho postup skutečně nesprávný. Má za to, že věc byla ukrajinskou stranou převzata již dne 26. 2. 2013, proto dal spis na lhůtu do doby sdělení dalších informací z Ukrajiny. Dne 26. 9. 2013 Ministerstvo spravedlnosti ČR informovalo, že trestní stíhání obžalovaného bylo na Ukrajině již zahájeno. K otázce svého pracovního zatížení uvedl, že nápad v odvolací agendě považuje za značný, nechce však hodnotit, zda odpovídá

průměru. Problém spatřuje spíše v tom, že odvolací agenda vyžaduje plné nasazení soudce. Vyřizování této agendy se mu daří, a to včetně dodržování příslušných procesních lhůt. V důsledku tohoto vytížení se mu pak ne vždy daří zajistit stejně hladký průběh řízení ve zbývajícím agendě prvoinstanční, kde jde o věci velmi obsáhlé, s řadou obviněných. Své pochybení nicméně uznává a bude se snažit dovést prvoinstanční trestní věci již ke zdárnému konci.

K dotazu kárného senátu, proč ve věci sp. zn. 43 T 17/2006 nepožádal vedení městského soudu o prodloužení lhůty ve smyslu ust. § 181 odst. 3 *in fine* trestního řádu, uvedl, že si je vědom, že jde o jeho chybu. K dotazu, jak obvyklá je agenda předávání trestního řízení do ciziny, uvedl, že si nevybavuje, že by v minulosti vůbec takovou situaci řešil.

V rámci nařízeného ústního jednání byly předsedou senátu sděleny výsledky přípravného šetření, provedeného v souladu s ust. § 13 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“).

Ze spisu sp. zn. 43 T 17/2006 bylo zjištěno, že věc byla, po zrušení předchozího rozsudku usnesením vrchního soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. 43 To 71/2012, vrácena městskému soudu dne 21. 2. 2013 (č. l. 12389). První úkon kárně obviněného soudce v této věci lze vysledovat až dne 9. 10. 2013, kdy ve věci nařídil hlavní líčení (č. l. 12465). V mezidobí jsou v soudním spisu založeny celkem 4 dotazy státního zástupce stran sdělení termínu hlavního líčení. Hlavní líčení proběhlo dne 15. 11. 2013; poté proběhla další líčení, včetně výslechu svědka provedeného mimo hlavní líčení, přičemž kárnému soudu je známo, že 2 dny před konáním ústního jednání v této věci bylo v předmětné trestní věci již rozhodnuto. Kárný soud taktéž ověřil, že Vrchní soud v Praze ve zmiňovaném usnesení ze dne 30. 1. 2013 na straně 55 (č. l. 12494) konstatoval, že je třeba „*postupovat v celém dalším průběhu řízení s největším urychlením tak, aby nedocházelo k dalším průtahům v trestním řízení*“. Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 43 T 28/2007 kárný senát dále zjistil, že v rámci procesu předávání trestního stíhání obžalovaného T. na Ukrajinu obdržel městský soud dne 5. 9. 2013 sdělení od Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 2. 9. 2013, č. j. 514/2009-MOT-T/48 (č. l. 796). Ministerstvo zde sděluje, že „*s ohledem na sdělení Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny z 23. 7. 2013, které Vám zasíláme v příloze, si Vás ve shora uvedené věci dovoluujeme informovat, že Vaše žádost o předání trestního řízení z České republiky na Ukrajinu byla postoupena Úřadu generálního prokurátora Ukrajiny*“. Na této listině je vyznačen pokyn kárně obviněného soudce (z 6. 9. 2013) k uložení spisu na lhůtu do doby dalšího sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR k žádosti o předání trestního řízení do Ukrajiny. Toto sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR doprovází kopie sdělení Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny ze dne 23. 7. 2013 (v anglickém jazyce), kde se výslovně uvádí, že předmětná trestní věc byla předložena Úřadu generálního prokurátora Ukrajiny k zajištění úkonů předběžného vyšetřování. Na č. l. 809 spisu je dále založeno sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 7. 11. 2013, č. j. 514/2009-MOT-T/51, ve kterém se výslovně uvádí, že „*dne 26. 2. 2013 došlo k předání trestního řízení*“ obžalovaného T. na Ukrajinu. Po ujištění ukrajinské strany, že v případě předání trestního řízení nebude Česká republika v trestním řízení pokračovat „*ukrajinská strana následně dne 23. 7. 2013 informovala, že žádost o předání trestního řízení ve shora uvedené věci byla postoupena Úřadu generálního prokurátora (...) a dle aktuálních informací z 26. 9. 2013 již bylo na Ukrajině ve věci zahájeno trestní stíhání shora jmenovaného, které dosud probíhá*“. Reakcí na toto sdělení je pokyn kárně obviněného kanceláři ze dne 11. 11. 2013 (č. l. 812), kterým byl spis dán na lhůtu do dne 25. 2. 2014 za účelem ověření stádia trestního řízení na Ukrajině.

Kárný senát si vyžádal od Městského soudu v Praze dále osobní spis kárně obviněného. Z jeho obsahu se podává, že JUDr. P. B. je soudcem od roku 1993. Do roku 2000 byl soudcem Obvodního soudu pro Prahu 3, kde byl hodnocen pozitivně, jako jeden z nejlepších soudců

restního úseku, byť s menšími deficity rozsudkové kázně. Soudcem (a poté předsedou senátu) Městského soudu v Praze je od roku 2000; za tuto dobu je v osobním spisu evidována jedna výtka z roku 2001, kde nevyhotovil včas celkem 8 rozsudků.

V rámci dokazování bylo dále konstatováno, že JUDr. B. byl rozhodnutím tohoto kárného soudu ze dne 16. 2. 2011, č. j. 11 Kss 4/2010 – 45 uznán vinným ze spáchání kárného provinění, kdy byly celkem v 8 trestních věcech konstatovány jemu přičitatelné průtahy v řízení. Za to mu bylo uloženo kárné opatření spočívající ve snížení platu o 20 % na dobu 6 měsíců. Toto kárné opatření není dosud zahlazeno. Rozhodnutím tohoto kárného soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 11 Kss 1/2012 – 29 byl kárně obviněný shledán vinným ze zapříčinění průtahů ve 2 trestních věcech (nevyhotovení rozsudků v zákonem stanovené lhůtě). V tomto případě bylo postupem do ust. § 88 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 6/2002 Sb.“) od uložení kárného opatření upuštěno.

Z přehledu nápadu věcí na jednotlivé soudce restního úseku a přehledu jejich výkonnosti, předložených Městským soudem v Praze, kárný senát dále konstatoval, že z hlediska nápadu i výkonnosti kárně obviněný soudce nikterak nevybočuje z průměrných hodnot.

Návrhy na doplnění dokazování ze strany kárného navrhovatele ani kárně obviněného nebyly vzneseny.

Zástupce kárného navrhovatele v závěrečném návrhu uvedl, že za zásadní považuje pochybení kárně obviněného soudce ve věci vedené pod sp. zn. 43 T 17/2006. Uvedl, že nápad v odvolací trestní agendě není enormní, přičemž zdůraznil, že i druzí předsedové odvolacích senátů soudí částečně též věci prvoinstanční, přičemž toto zatížení zvládají. Dle jeho názoru tedy množstvím nápadu a rozložením agendy nelze enormní průtah v této věci ospravedlnovat. Navrhuje proto, aby kárné opatření bylo uloženo v intencích návrhu, neboť jde o opakované kárné provinění tohoto soudce, kdy předchozí kárné opatření ke kýženému efektu, tedy zlepšení práce soudce, nevedlo.

Kárně obviněný v závěrečném návrhu uvedl, že si je vědom toho, že průtah ve věci sp. zn. 4 To 71/2012 může skutečně poškodit vnímání justice veřejností. Pokud jde o druhou trestní věc, zde nechává na úvaze kárného senátu, zda se skutečně dopustil nějaké chyby. Celé situace lituje a vyjadřuje přesvědčení, že je toto kárné řízení v jeho případě již posledním.

Kárný senát, poté co konstatoval, že návrh na zahájení kárného řízení byl podán v rámci otevřených lhůt, stanovených v ust. § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., dospěl po vyhodnocení dokazování provedeného u ústního jednání k závěru, že návrh na zahájení kárného řízení je částečně důvodný.

Ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 43 T 17/2006 bylo prokázáno, že v období od 21. 2. 2013 do 9. 10. 2013 nebyl ze strany kárně obviněného soudce učiněn žádný úkon směřující ke skončení této věci. Ve věci tedy nebyl učiněn úkon po dobu přesahující sedm měsíců, což je v rozporu s požadavkem ust. § 181 odst. 3 věty první trestního řádu, dle kterého je předseda senátu v řízení před krajským soudem jako soudem prvního stupně povinen ve lhůtě tří měsíců od podání obžaloby nařídit ve věci hlavní líčení, předběžné projednání obžaloby nebo učinit jiný úkon směřující k rozhodnutí věci. Kárně obviněný soudce přitom nevyužil ani možnosti vyplývající z věty druhé citovaného ustanovení, a nepředložil spis předsedovi soudu s návrhem na prodloužení zmiňované lhůty nebo učinění jiného vhodného opatření k zajištění plynulosti řízení, aniž by mu v takovém postupu objektivně cokoliv bránilo. Tyto skutečnosti ostatně kárně obviněný soudce nepopíral. Lze tedy konstatovat, že existence

průtahů v této trestní věci je jednoznačně prokázána, byť nikoli v rozsahu uváděném v kárném návrhu. Od celkové doby nečinnosti je totiž nutno odečíst lhůtu 3 měsíců, kterou měl kárně obviněný soudce, ve smyslu ust. § 181 odst. 3 věty první trestního řádu, k dispozici k realizaci úkonu, který by reálně směřoval k rozhodnutí ve věci. Teprve po uplynutí této lhůty lze hovořit o nečinnosti, odporující požadavku citovaného ustanovení trestního řádu. Šlo přitom o nečinnost zaviněnou, neboť kárně obviněný soudce měl po celou zmiňovanou dobu spis ve své dispozici a nic mu nebránilo postupovat v souladu s pokynem zákona. Lze tak uzavřít, že v období od 21. 5. 2013 do 9. 10. 2013 kárně obviněný soudce zaviněně udržoval stav, který byl v rozporu s požadavky plynoucími z kogentního ust. § 181 odst. 3 trestního řádu, a v tomto období tak zapříčinil vznik průtahů řízení.

Tento stav lze nepochybně podřadit k definici kárného provinění, kterým je *zaviněné porušení povinnosti soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce, nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů* (§ 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.). Rozhodování v zákonem stanovených či přiměřených lhůtách je považováno za součást práva na spravedlivý proces, ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.); nedůvodné průtahy v řízení je tak nutno hodnotit jako zaviněné porušení povinnosti soudce a jako jednání způsobilé přinejmenším narušit důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů, jak to má na mysli ust. § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

Pokud jde o posouzení procesního postupu kárně obviněného soudce ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 43 T 28/2007, zde kárný senát názor o naplnění skutkové podstaty kárného provinění nesdílí. Hlavním důvodem je fakt, že v této věci, objektivně vzato, k žádným průtahům nedošlo, což ostatně uznal i kárný návrhovač. Pouze hypotetická možnost vzniku nedůvodných průtahů, odvíjející se od nesprávného postupu soudce, nemůže být interpretována jako jednání ohrožující důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Tento zákonem předpokládaný následek (§ 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.) reálně nenastal; pouhá možnost jeho vzniku k naplnění skutkové podstaty kárného provinění nepostačuje. I za situace, kdy by konkrétní postup soudce byl nesprávný, avšak reálně neohrozil zákonem chráněné zájmy, definované ve skutkové podstatě kárného provinění, nelze hovořit o existenci protiprávního stavu.

Kromě uvedeného důvodu, který je nutno považovat za důvod zásadní, považuje kárný senát za nutné dále uvést, že pokyn kárně obviněného soudce kanceláři ze dne 6. 9. 2013 nejen že nebyl pokynem chybným (způsobilým vyvolat protiprávní stav ve smyslu definice kárného provinění), ale šlo naopak o postup zcela konformní s požadavky trestního řádu.

Právní úprava předávání trestního řízení do ciziny, účinná do 31. 12. 2013, předpokládala, že soud trestní stíhání přeruší (a to i mimo hlavní líčení – viz § 231 odst. 1 trestního řádu) postupem dle § 224 odst. 1 trestního řádu, za použití ust. § 173 odst. 1 písm. d) trestního řádu. Toto přerušování (tedy klid v řízení) trvá minimálně do doby, kdy je jisté, respektive nanejvýš pravděpodobné, že dožádaný stát trestní řízení nepřevzme [§ 448 odst. 6 písm. a) trestního řádu, respektive § 448 odst. 6 písm. d) trestního řádu]. Rozhodne-li orgán dožádaného státu o převzetí trestního řízení, nelze na území České republiky pokračovat v trestním řízení pro trestný čin, pro který bylo trestní řízení předáno, nebo nařídí výkon trestu uloženého za čin, pro který bylo trestní řízení předáno (§ 448 odst. 5 trestního řádu). Nedojde-li následně k dodatečnému odvolání rozhodnutí o převzetí trestního řízení [§ 448 odst. 6 písm. b) trestního řádu], nebo k oznámení dožádaného státu, že v řízení nebude pokračovat nebo že řízení ukončí [§ 448 odst. 6 písm. c) trestního řádu] vyčká soud výsledku trestního řízení vedeného dožádaným státem. Dle jeho výsledku pak trestní stíhání zastaví dle ust. § 223 odst. 1 trestního řádu (obligatorně)

či podle ust. § 223 odst. 2 trestního řádu (fakultativně); nejsou-li dány důvody pro takový postup, bude v trestním stíhání pokračováno (§ 224 odst. 3 trestního řádu).

Na pozadí této právní úpravy je nutno nahlížet na zjištěný skutkový stav v dané věci. Není pochyb o tom, že trestní stíhání obžalovaného T. bylo městským soudem pravomocně přerušeno usnesením ze dne 3. 10. 2011, č. j. 43 T 28/2007 – 626, a to právě z důvodu předání jeho trestního stíhání justičním orgánům ukrajinské republiky. Tímto úkonem byl nastolen klid v řízení, a bylo nutno vyčkat na zjištění existence některého z důvodů pro další postup, jak byly popsány výše. Dovozuje-li kárný navrhovatel, že skutečností, která měla iniciovat u kárně obviněného soudce procesní aktivitu, bylo sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 2. 9. 2013, založené na č. l. 796 spisu (jak bylo podrobně konstatováno v narativní části tohoto rozhodnutí), kárný soud tento názor nesdílí. Toto sdělení pouze avizovalo stanovisko ukrajinské strany, že věc byla dána k posouzení kompetentnímu orgánu (Úřadu generálního prokurátora), což potvrzuje i připojená kopie originálu tohoto sdělení na č. l. 797 [„*The Ministry of Justice of Ukraine (...) has sent the request on transfer of criminal proceedings (...) in order to arrange a pre-trial investigation*“]. Nešlo tedy ani o sdělení, že ukrajinská strana trestní řízení nepřevzme, ani o sdělení, že k tomuto převzetí došlo a nenastala tak žádná z výše popsaných modalit, za nichž by městský soud (potažmo kárně obviněný soudce) měl vyvíjet jakoukoliv procesní aktivitu. Pokud kárně obviněný soudce dal za této situace kanceláři pokyn k předložení spisu poté, co bude soudu zasláno další sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR, jednalo se o postup naprosto konformní s požadavky trestního řádu. Správnost posouzení této (v běžné soudní praxi spíše výjimečné, a proto i objektivně vzato obtížnější) situace ze strany kárně obviněného soudce nemůže zpochybnit ani následující přípis Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 7. 11. 2013 (č. l. 809), jehož obsah je evidentně zmatečný. Uvádí-li se v něm, že k předání trestního řízení došlo již dne 26. 2. 2013, jde o evidentní rozpor se sdělením Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny ze dne 23. 7. 2013 (na které se taktéž odvolává), dle kterého, jak již bylo konstatováno, byla žádost o převzetí trestního řízení (zatím pouze) postoupena Úřadu generálního prokurátora Ukrajiny.

S ohledem na uvedené skutečnosti lze tedy uzavřít, že pokyn kárně obviněného soudce kanceláři ze dne 6. 9. 2013 nejen nevyvolal průtahy v řízení, ale takový stav ani navodit nemohl, neboť byl učiněn zcela v souladu s požadavky tehdy platné úpravy trestního řádu. Za této situace pak nelze než konstatovat, že se JUDr. B. vytýkaného kárného provinění nedopustil a v této části tedy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho zproštění kárného obvinění, ve smyslu ust. § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb.

Při úvaze o uložení kárného opatření dospěl kárný senát k závěru, že konstatované průtahy ve věci vedené pod sp. zn. 43 T 17/2006 nelze považovat za bagatelní, a to nejen s ohledem na jejich délku, přesahující 4 měsíce. Důvodem je též takt, že jde o trestní věc, kde řízení před soudy probíhá již od roku 2006 a již z tohoto důvodu mělo být ve věci postupováno s maximálním urychlením. Na tuto skutečnost ostatně kárně obviněného soudce explicitně upozornil i odvolací senát vrchního soudu. Bez významu přitom není ani fakt, že se v době od vrácení spisu vrchním soudem státní zástupce opakovaně dožadoval ve věci nařízení hlavního líčení, respektive sdělení, co takovému postupu brání; tyto žádosti zůstaly vždy bez odezvy. Na straně druhé kárný senát našel i důvody, které lze hodnotit jako skutečnosti polehčující. Jde především o postoj, který kárně obviněný soudce k vytýkanému pochybení zaujal, kdy nedostatky ve své práci uznal a nad vzniklým stavem projevil lítost; že jde o výraz skutečné sebereflexe, potvrzuje i fakt, že po zjištění průtahů již ve věci bezodkladně a s maximálním urychlením konal a věc tak byla ke dni rozhodování kárného senátu již skončena (zatím nepravomocně). Nelze též přehlédnout, že proti práci kárně obviněného nebyly ze strany kárného navrhovatele jinak vzneseny žádné negativní připomínky; v předchozích kárných řízeních byl

ze strany předchozího vedení Městského soudu v Praze naopak hodnocen jako soudce kvalitní a bezproblémový. Přestože nic nenasvědčuje tomu, že by kárně obviněný byl, ve srovnání s ostatními soudci trestního úseku, jakkoli znevýhodněn ve smyslu množství přidělovaného nápadu či jeho složitosti, není možné zcela odhlédnout ani od enormní zátěže, které jsou obecně soudci trestního úseku Městského soudu v Praze (zvláště pokud jde o agendu prvoinstanční) dlouhodobě vystaveni (jde o skutečnost kárnému soudu známou z jeho činnosti); ta je v případě některých soudců (včetně kárně obviněného) umocněna tím, že soudí souběžně věci prvoinstanční i odvolací. Za této situace by byl rigorózní přístup k méně závažným pochybením takových soudců při vedení řízení nepřiměřeně tvrdý a tudíž neakceptovatelný.

S ohledem na všechny shora uvedené důvody tedy kárný senát naznal, že intenzita kárného provinění je v nyní posuzovaném případě na samé spodní hranici odůvodňující uložení kárného opatření. Jelikož však byl kárně obviněný soudce v minulosti kárným soudem shledán opakovaně vinným ze spáchání kárného provinění stejného druhu (rozhodnutí ze dne 16. 2. 2011, č. j. 11 Kss 4/2010 – 45 a ze dne 3. 10. 2012, č. j. 11 Kss 1/2012 – 29), přičemž od právní moci rozhodnutí, kterým mu bylo uloženo kárné opatření (věc sp. zn. 11 Kss 4/2010) neuběhla dosud doba 5 let k jeho zahlazení (§ 24 věta první zákona č. 7/2002 Sb.), nelze pouhé projednání kárného provinění bez uložení kárného opatření (§ 88 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb.) považovat za dostačující. Jelikož kárný senát není v této otázce vázán návrhem (§ 9 odst. 2 *in fine* zákona č. 7/2002 Sb.), přistoupil, po zvážení všech shora uvedených hledisek, k uložení nejmírnějšího kárného opatření, kterým je, ve smyslu ust. § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., uložení důtky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda kárného senátu